

Αναφορά στον φίλο που έφυγε

Και όμως η είδηση ήταν αληθινή! Όταν σχημάτισα τον αριθμό του τηλεφώνου του, ήλπιζα κατά βάθος να τον ακούσω στην άλλη πλευρά της γραμμής και να διασκεδάσω έτσι μαζί του την είδηση που άκουσα τυχαία στο Νοσοκομείο. “Ναι, είναι αλήθεια. Ο Γιώργος πέθανε χθες βράδυ” μου απάντησε στο τηλέφωνο ο αδελφός του.

Ο Γιώργος Παπαδόπουλος, λοιπόν, πέθανε αιφνίδια στις 18.10.2002. Τον ίδιο μήνα που γεννήθηκε, Οκτώβριο του 1954.

Ήμασταν φίλοι από τα φοιτητικά χρόνια. Μπήκαμε την ίδια χρονιά στην Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης, το 1972. Γνωριστήκαμε καλύτερα στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης. Είχαμε κοινές κοινωνικές αναφορές, κοινές ιδεολογικές ανησυχίες και αναζητήσεις.

Οι κοινωνικές του αναφορές, η διαρκής εφηβική διάθεσή του να μάχεται την κοινωνική αδικία, τον μπόλιασαν στέρεα με απέραντη αγάπη για τον άνθρωπο. Ήταν άνθρωπος της προσφοράς της προσωπικής θυσίας για να πάνε τα πράγματα καλύτερα. Νοιαζόταν το ίδιο για τα μικρά και τα μεγάλα. Το τίμημα ήταν να είναι συνεχώς φορτωμένος με αγωνίες και άγχος.

Ο Γιώργος ήταν συγκροτημένος άνθρωπος και μεθοδικός. Είχε προτεραιότητες. Είχε πλαίσιο αναφοράς τις διαχρονικές αξίες της ζωής. Την αγάπη στον άνθρωπο, την αλληλεγγύη, το δίκαιο.

Ήταν όμως και συγκροτημένος γιατρός. Ήταν πολύ καλός επιστήμονας. Δικαιολογημένα θεωρούνταν από συναδέλφους και συνεργάτες βασικό και πολύτιμο στέλεχος της Παθολογικής Κλινικής του Β' Νοσοκομείου του ΙΚΑ, όπου εργαζόταν από το 1986.

Ο Γιώργος γεννήθηκε το 1954 στον Άγιο Γε-

ώργιο της Βέροιας. Τελείωσε το Γυμνάσιο της Βέροιας με “Άριστα” στα 1972 και με εισακτήριες εξετάσεις μπήκε στην Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης το 1972. Ήταν 5ος στην σειρά των επιτυχόντων. Πήρε πτυχίο της Ιατρικής στα 1979 και την ειδικότητα της Παθολογίας (Θεαγένειο-Ιπποκράτειο) στα 1986. Έκτοτε εργαζόταν ως Ειδικός Παθολόγος, Επιμελητής στην Παθολογική Κλινική του Β' Νοσοκομείου του ΙΚΑ. Μετεκπαιδεύτηκε στον Σακχαρώδη Διαβήτη στο Διαβητολογικό Κέντρο του ΑΠΘ, στην Β' Προ. Παθολογική Κλινική του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου από τον 12/09-4/92. Ήταν υπεύθυνος του εξωτερικού Διαβητολογικού Ιατρείου και του ιατρείου Δυσλιπιδαιμίας και Αρτηριοσκληρώσεως στο Β' Νοσοκομείο του ΙΚΑ.

Έφυγε νωρίς. Έφυγε απάνω που μάζεψε γνώση ειδική και πείρα για να τα προσφέρει απλόχερα στον άνθρωπο. Έφυγε ένα ανοιχτό μυαλό. Έφυγε ένας άνθρωπος με ταυτότητα, με γνώμη και άποψη για την επιστήμη και την κοινωνία.

Η Καίτη, συνοδοιπόρος και σύντροφος στη ζωή του από τα φοιτητικά χρόνια, συνάδελφος, φορτώνεται βαρύ φορτίο. Το αβάσταχτο φορτίο της οδύνης για την απώλεια του αγαπημένου της, αλλά και την ευθύνη και φροντίδα να είναι πάντα με αγάπη γιομάτη η καρδιά των παιδιών τους, του Δημήτρη και της Ελένης.

Γιώργο, θα σε θυμόμαστε πάντα με το χαμόγελο στο πρόσωπό σου.

Με οδύνη και θλίψη
ο φίλος, ο συνάδελφος
Θέμης Βασιλειάδης